

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τί σύμπτωσις ! Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ βοολατρικοῦ ὑπουργείου νὰ μᾶς ἔλθῃ ἐξ Αἰγύπτου καὶ τὸ ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ τῶν ἀρχαίων αἰγυπτίων, τοῦ βοῦς Ἄπιος.

Τώρα τὸ κυβερνῶν κόμμα ἔχει τὸν Θεόν του καὶ τὸ ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ του.

Η ΞΑΝΘΗ ΜΑΣ.

Ὅχι ἡ Γαλάτεια (γαλατένια !) γειτόνισσά μας. Αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς λιμάρῃ διττῶς : μὲ τὸ τραγοῦδι καὶ τὴν σιωπὴν τῆς.

Ἄλλη Ξανθὴ. Ὀλόξανθη. Μὲ ὑγρὸς, ὑγρὸς ὀφθαλμούς. Σὲ μεθύνουν μὲ τὸ βλέμμα των. Σὲ δροσιζοῦν μὲ τὸ φίλημά των. Δὲν τοὺς φιλάς, τοὺς ῥοφᾷς. Καὶ ὅσῳ ῥοφᾷς, τόσῳ διψᾷς.

Τί εὐμορφὴ ποῦ εἶναι ἡ Ξανθὴ μας. Εἶναι ὅλη ἓνα κομμάτι εὐμορφιάς. Δὲν μπορεῖς νὰ κάμῃς διάκρισιν μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς, νὰ πῆς ὅτι τὰ μάτια τῆς εἶναι πρὸ ὠραῖα ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, νὰ πῆς ὅτι ὁ καλλιτέχνης ἐπεμελήθη περισσότερο τὸ πόδι τῆς ἀπὸ τὸ χέρι τῆς. Εἶναι ὠμορφιά χυμένη, ὠμορφιά μονοκόμματη.

Ὅλιγο εἶναι τρελλή. Σοῦ χύνει τὸν ἔρωτα μὲ τὸ σταμνί, ἀδιαφοροῦσα ἀν κινδυνεύῃς νὰ πνιγῆς ἢ νὰ πνιξῆς. Καὶ δὲν ζηλεύει διόλου.

Τρελλή, ἀλλὰ ὠμορφὴ τρελλή. Καὶ ὁ Κώστας μας δὲν εἶπε ;

** Ἄν εἶν' ζευγάρι*

Τρέλλα κι' ὠμορφιά, πῶ, πῶ !

Γιὰ τῆς ὠμορφιάς τὴ χάρι

Καὶ τὴν τρέλλα ἀγαπῶ.

Εἶναι τύπος κοκέτας. Κατ' ἀρχὰς σοῦ κάμνει τὴ σοβαρὴν.

— Πῶς εἶσαι, Ξανθὴ μου ;

— Pas mal, pas mal.

Εἰς αὐτὸ τὸ pas mal τῆς περνᾷς ἓνα φιλί. Κάμνει ὅτι τὸ ἀποκρούει, δι' ἑνὸς τιναγμοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τοῦτο ἐκ πονηρίας ἵνα δώσῃ πλείτερον ἀέρα εἰς τὸ ἀνάστημά τῆς, καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν τῆς.

— Ζέστη κάμνει ἀπόψε, Ξανθὴ μου.

— Ζεσταίνεσαι, χρυσό μου ; Ἔλα νὰ σὲ δροσίσω.

Καὶ πίπτει τότε ἐπάνω σου, ὡς ἐρωμένη ἢν εἶχες νὰ ἰδῆς ἓνα χρόνον. Τὴν ῥοφᾷς καὶ σὲ ῥοφᾷ. Τὴν δροσιζεις καὶ σὲ δροσιζει. Κύπτει λειπόθυμος ἐξ ἡδονῆς, νομίζεις ὅτι ὡς ὄνειρον ἐχάθη, ἀλλ' αἴφνης τὴν ἐπαναβλέπεις, φαιδρὰν, γελαστὴν, ὡς Ξανθὴ γατοῦλα τῆς ἀγκύρας, μὲ ἄσπρο νυμφικὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς καπέλλο.

— Ποῦ ἤσουν, Ξανθὸ μου ;

— Διψοῦσα λίγο καὶ πῆγα νὰ πιῶ.

— Ξαναρχίζουμε ;

— Ἔτοιμη.

Καὶ ἐπαναλαμβάνονται οἱ ἴδιοι ἐναγκαλισμοί, τόσο ὥστε γινόμεθα τὰ δύο ἓνα.

Δὲν ζεῦρω ποῦ εἶχα διαβάσει πῶς ὁ ἐξ ἔρωτος γάμος μεταδίδει τὰς ιδιότητας τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον· ἐνίοτε ὁ ἀνὴρ δανερίζεται ἐκ τῆς ὠμορφιάς τῆς γυναικὸς, ἐνίοτε ἡ γυνὴ συνομολογεῖ αὐτὸ τὸ δάνειον καὶ ὑπάρχει ἐν γένει μία συνεχὴς συγκοινωνία ψυχῆς, σαρκὸς, καλλονῆς, πνεύματος, μία ἐξομοίωσις μυστηριώδης, ἀλλὰ πραγματικῆ. Ἀποκαθίσταται εἰδὸς τι χημικῆς ἔλξεως ἢ συγγενείας. Ὡς νὰ ἐνοῦται ὑδρογόνον μὲ χλώριον.

Τὸ αὐτὸ παθαίνω μὲ τὴν Ξανθὴ μου. Ἄλλος εἶμαι πρὶν τὴν πλησιάζω. Ἄλλος γίνομαι ἀφοῦ τὴν πλησιάζω. Μὲ ὁμοιάζει καὶ τὴν ὁμοιάζω. Νὰ μᾶς ἰδῆτε. Δὲν θὰ μᾶς διακρίνητε.

— Καὶ τί ἰδέαν ἔχεις περὶ πολιτικῆς ;

— Ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ οὐδέποτε ὑπῆρξε παρθένος.

— Καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ;

— Ὅτι εἶναι μία μακρὰ περίοδος τὴν ὁποίαν ἰδρόνεις γράφω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ βάλῃς μίαν *τελείαν στιγμήν*.

— Καὶ περὶ θεολογίας ;

— Γυναῖκα ἀπὸ καουτσούκ πρὸς χρῆσιν τῶν ἱερέων.

— Περὶ δὲ τῶν δαρβινιστῶν ;

— Ὅτι θὰ εἰσαγάγουν μίαν ἡμέραν τὴν ἐπιγαμίαν μετὰ τῶν ζώων διὰ νὰ σπουδάσουν πειραματικῶς τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελιξεως.

— Περὶ τοῦ ἐξ ἔρωτος γάμου ;

— Τὸν νομίζω δῆμιον τῆς ἐλευθερίας ἥτις γίνεται θῦμα εἰς τὸν βωμὸν μιᾶς νυκτός.

Ἔχετε σεις τόσον σοφὴν ἐρωμένην ; Νὰ σᾶς λέγῃ τόσαι ἀλήθειαι ;

Ἐπάνω εἰς αὐταῖς τῆς ἀλήθειαις γίνονται αἱ δυνατώτεροι περιπτώξεις. Ἔως ὅτου ἀποκάμνω. Καὶ τότε τῆς λέγω μαζὺ μὲ τὸν Νίκον :

Ὅμως ἀπόστασα νὰ τρέχω

Τόσο καιρὸ τώρα σιμά σου,

Ξανθὴ μου, πόδια πλιὰ δὲν ἔχω

** Ἀχ, πάρε με σ' τὴν ἀγκαλιὰ σου.*

Καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς εὐρίσκομαι σ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ξανθῆς μου—**μπέρας**.

Κρῖ-Κρῖ.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ Ἑλλήνος πολιτικοῦ :

— Νὰ ἔρχεται σ' τὴν ἐξουσία γυμνὸς καὶ νὰ πέφτῃ ντυμένος.

Καλιθέαν.